

Tozlu Raflardaki Çocukluk

— ozge-oz · 21 Temmuz 2010

Ardiyenin tozlu raflarında çürümeye yüz tutmuş çocukluğumun anıları... Hepinizi tek tek temizledim geçen gün. Tek tek baktım hepinize. Ne güzel günler geçirmişiz birlikte. En büyük acım, düştüğümde kanayan dizimmiş... Tek derdim bakkal amcadan cips alacak parayı bulmakmış... Keşke tüm acılarım dizimde kanayan yaralar gibi olsaymış. Bilmeseymişim aşk acısını. Öğrenmeseymişim hayat telaşını. Görmeseymişim insanlardaki iki yüzlülüğü. Ne güzelmiş karne aldıktan sonraki o eve geldiğimiz ilk an. Ve ne kadar canlı,cıvılcıvılcı renkleri varmış hayatın... Şimdi ise herşey siyah ve beyazdan. Buz tutmuş kalplerdeki taşlaşmış insaftan... Çizginin öbür yanı yokmuş hiçbir zaman. Seksekmiş geçmemiz gereken tek çizgi yanmadan. Öğrettiler zorla çizginin öbür yanını. Masum yüzlerin ardına saklanmış şeytani yaratıkları... Öğrettiler zorla hayatın öbür kısmını. Çalışmadığın ahiret için yanacak odunları... Öğrettiler zorla bu hayatı. Yaşarmış gibi gözükürken aslında çoktan ölmüş olmayı... Ö.ÖZ